

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně:

FLEET Control, s. r. o.,
sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha 1
zastoupené advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje,
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016 č. j. KUOK 66002/2016, ve věci
správního deliktu,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouc ze dne 29. 4. 2016 č. j. SMOL/096815/2016/OARMV/PZP/Gra, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka vozidla VW Passat RZ: X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 1. 11. 2015 v době od 21:45 hod. do 22:40 hod. v Olomouci na Dolním náměstí neznámý řidič v rozporu s ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu neoprávněně zastavil a stál s motorovým vozidlem tovární značky VW Passat RZ X mimo vyznačené parkoviště v úseku platného svislého značení IP 27a – Pěší zóna s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, MPO 0-24h, cyklisté, TAXI, svatby 0-24h, dopravní obsluha 18-10h, potraviny 12-14h“ a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a na náhradě nákladů správního řízení částku 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel z písemného materiálu Městské policie Olomouc sp. zn. 2015/039771 a spisového materiálu Magistrátu města Olomouc sp. zn. S-SMOL/238786/2015/OARMV, ev. č. 922697 a uzavřel, že žalobkyně je provozovatelkou vozidla VW Passat RZ X (dále v rozsudku též jen „předmětné vozidlo“), že se stal skutek uvedený výše mající znaky přestupku, který lze projednat v blokovém řízení, že žalobkyně nezaplatila určenou částku dle výzvy s tím, že označila řidiče předmětného vozidla v inkriminovanou dobu, který se k podání vysvětlení nedostavil, že přestupek řidiče vozidla byl odložen a ve věci byl vydán příkaz, proti kterému žalobkyně prostřednictvím svého zástupce podala včasný odpor, že žalobkyně byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož nevyužila.
3. K odvolání žalobkyně žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně se závěrem, že ze spisového materiálu je zřejmé a bez jakýchkoliv pochybností, že předmětné vozidlo bylo ponecháno v místě, kde zůstalo stát v rozporu se zákonem o silničním provozu (§ 39 odst. 5 zákona o silničním provozu), provozovatelkou uvedeného vozidla je žalobkyně a v řízení nebyly splněny liberační důvody dané § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, které by žalobkyni zbavovaly odpovědnosti za správní delikt s tím, že nelze hovořit o tom, že došlo k nepochybnému ustanovení řidiče vozidla, když správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost po celou dobu řízení o správním deliktu se seznámit se spisovým materiálem, k němu se vyjádřit nebo sama důkazy navrhnout a i přes výzvu ze dne 4. 12. 2015 se žalobkyně nedostavila ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení, tak jako se i přes vyrozumění ze dne 10. 3. 2016 žalobkyně neseznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž se sama krátila na svých právech. Žalobkyně sice označila řidiče předmětného vozidla, kterého správní orgán předvolal, avšak uvedený řidič se v určeném termínu nedostavil.

B. Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě namítala, že:

[a] Řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku s tím, že postup správního orgánu I. stupně byl nedostatečný, když správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, přičemž správní orgán I. stupně měl předvolat označeného řidiče k podání vysvětlení opětovně, případně přistoupit k pořádkovým opatřením či předvolat žalobkyni jako provozovatelku vozidla k podání vysvětlení nebo předvolat Z. S.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

neboť to byl právě on, kdo požádal strážníky městské policie o sejmutí technického prostředku zabráňujícímu odjezdu a musel vědět, kdo mu předával klíče a kdo vozidlo zaparkoval. Postup správního orgánu I. stupně posuzované věci tak shledala žalobkyně účelovým.

[b] Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, čímž došlo ke zkrácení žalobkyně na jejích procesních právech dle čl. 6 odst. 1, odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to za situace, kdy žalobkyně měla zájem účastnit se ústního jednání a jeho absenci namítala i v odvolání, když obviněný ze spáchání jiného správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku (zde odkázala na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015 - 30). Pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně jako účastníka řízení a svým postupem tak správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobkyně (a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015 č. j. 57 A 51/2014 - 34).

[c] Správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla spáchal přestupek, když tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek (a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 sp. zn. 1 As 96/2008). Z fotografií není zřejmé protiprávní jednání řidiče, není na nich zachyceno žádné okolí vozidla, podle kterého by bylo možné rozpoznat, zda se jedná o vyznačené parkovací místo, či nikoliv, ve spise chybí jakýkoliv podklad pro to, že by v daném místě bylo dopravní značení IP 27a.

[d] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, když nároky kladené na výrok o přestupku (§ 77 zákona o přestupcích) je třeba klást i na výrok o správním deliktu provozovatele vozidla a je nutné, aby samotné přestupkové jednání bylo důkladně popsáno ve výroku rozhodnutí. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v Olomouci na Dolním náměstí“, kdy Dolní náměstí je rozlehlé, v rámci kterého je na několika místech odlišná úprava stání. Dle žalobkyně není rozhodující, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkované, když povinností obviněného není s fotografiemi procházet ulici a zjišťovat, kde mělo být vozidlo zaparkované, ale je jeho právem již z výroku rozhodnutí seznat, kde se konkrétně skutek stal, navíc za situace, kdy by vozidlo bylo zaparkováno na Dolním náměstí, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích a jeho spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla (žalobkyně dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015 č. j. 2 As 111/2015 - 45, ze dne 10. 12. 2014 č. j. 9 As 80/2014 - 39 a ze dne 23. 11. 2010 č. j. 4 As 28/2010 - 56).

[e] Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, kdy § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče a uvedené pravidlo vyžaduje nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užívání vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená

zákonem o silničním provozu. Uvedená premisa je pak zcela v rozporu se zásadou presumpce nevinny.

5. U jednání dne 20. 3. 2018 žalobkyně dále uvedla, že správním orgánem nebylo prokázáno dopravní značení v předmětném místě, kdy navíc do pěší zóny může dopravní obsluha vjíždět a parkovat celý den, avšak ve výroku rozhodnutí je uvedeno jen v době od 18 do 10 hodin s tím, že nebylo správním orgánem prokázáno, že na daném místě byla umístěna tabulka pěší zóny s konkrétní dodatkovou tabulkou.

C. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že tuto navrhl zamítnout v celém rozsahu s odůvodněním, že své námitky směřující do postupu správních orgánů žalobkyně opírá o své subjektivní názory jak na problematiku objektivní odpovědnosti, tak na procesní postupy správních orgánů, kdy své závěry dále opírá o selektivní výběr rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tak krajských soudů. Námitky žalobkyně jsou nedůvodné, jsou vyvrácené spisovým materiálem správního orgánu I. stupně, jeho rozhodnutím a následně rozhodnutím žalovaného a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015 – 46.

D. Obsah správního spisu a provedených důkazů

7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 10. 11. 2015 bylo na Magistrát města Olomouce doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb. a zákona o silničním provozu – IP 27a Pěší zóna – stání mimo parkoviště. Z úředního záznamu ze dne 1. 11. 2015 zpracovaného strážmistry L. B. a L. R. se podává průběh skutku – parkování předmětného vozidla dne 1. 11. 2015 v době od 21:45 do 22:40 hod. na Dolním náměstí v Olomouci a učiněná zjištění Městské policie Olomouc. Z úředního záznamu ze dne 3. 11. 2015 zpracovaného strážmistry Mgr. P. H. a O. B. se podává, že dne 3. 11. 2015 požádal Z. S. o demontáž blokovacího zařízení z předmětného vozidla s tím, že není jeho majitelem, v místě nezaparkoval a totožnost osoby, která zaparkovala, nezná, přičemž vozidlo užívá více řidičů, jedná se o služební vozidlo žalobkyně. Z přiložených fotografií se podává, že je na nich zachyceno osobní vozidlo VW Passat RZ X dne 1. 11. 2015 s tím, že na první fotografii je zachycen celkový pohled na vozidlo zepředu stojící na pozemní komunikaci, druhá fotografie zachycuje čelní masku vozidla vč. RZ. Třetí fotografie zachycuje vozidlo z boku od chodníku (se zachyceným blokovacím zařízením) a čtvrtá fotografie zachycuje vozidlo zezadu od chodníku s tím, že naproti vozidlu je zachycena trafika Amerika. Pátá fotografie zachycuje přední kolo vozidla s instalovaným blokovacím zařízením a fotografie šestá zachycuje pohled do vozidla přes čelní sklo. Ve spise se dále nachází mapa místa události ze dne 1. 11. 2015 a oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 3. 11. 2015, uvedené oznámení je podepsáno Z. S., který uvedl, že netuší, kdo vůz zaparkoval, jméno řidiče sdělí, vůz jen vyzvedává. Z karty vozidla RZ X se podává, že jeho provozovatelem je žalobkyně.
8. Správní orgán I. stupně učinil dne 4. 12. 2015 výzvu k uhrazení určené částky adresovanou žalobkyni jako provozovatelce předmětného vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částky 500 Kč do 15ti dnů od doručení s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s tím, že ve výzvě je uveden skutek ze dne 1. 11. 2015 a adresát byl poučen mj. o možnosti sdělit písemně příslušnému správnímu orgánu osobu řidiče,

kteřá v předmětné době skutečně řídila provozované vozidlo. Uvedená výzva byla doručena žalobkyni do vlastních rukou dne 4. 12. 2015, jak se podává z příslušné doručky. Na výzvu reagovala žalobkyně tak, že jí provozované vozidlo řídil v předmětný čas P. K., narozený X, bytem PX. Správní orgán I. stupně následně učinil výpis z karty řidiče označeného řidiče, ze které se podává, že jmenovaný má záznam celkem 24 přestupků, všechny na úseku silničního provozu. Správní orgán poté vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, přičemž příslušnou výzvu doručil řidiči do jím užívané datové schránky. Označený řidič se bez omluvy či jakéhokoliv jiného vyjádření ve stanoveném termínu k podání vysvětlení nedostavil. Následně správní orgán I. stupně dne 29. 2. 2016 odložil věc, aniž by zahájil řízení o přestupku pro uvedený skutek, neboť nezjistil do šedesáti dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

9. Dne 29. 2. 2016 správní orgán I. stupně pod č. j. SMOL/046046/2016/OARMV/PZP/Gra vydal příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí za to pokutu ve výši 1.500 Kč, proti tomuto příkazu podala žalobkyně včasý neodůvodněný odpor. Vyrozuměním ze dne 10. 3. 2016, doručeným žalobkyni dne 11. 3. 2016, jak se podává z doručky datové zprávy, správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že žalobkyně má právo se k podkladům vyjádřit a nahlížet do spisu, a to dne 31. 3. 2016. Z protokolu ze dne 31. 3. 2016 č. j. SMOL/072085/2016/OARMV/PZP/Gra se podává, že uvedeného dne se žalobkyně bez jakéhokoliv omluvy nedostavila, přičemž správní orgán v protokolu uvedl veškeré listiny, ze kterých správní orgán vycházel při svém rozhodnutí. Následně správní orgán vydal shora uvedené rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
10. Krajský soud u jednání provedl k důkazu sdělení Statutárního města Olomouc ze dne 22. 2. 2018 vč. zobrazení pěší zóny v centru města Olomouce, ze kterého zjistil, že celý prostor Horního náměstí a Dolního náměstí v Olomouci pokrývá pěší zóna, přičemž spojnice mezi Horním náměstím a Dolním náměstím spadá do režimu pěší zóny Horního náměstí, avšak je součástí Dolního náměstí. V režimu pěší zóny Horního náměstí je povoleno dodatkovou tabulkou: IZS, MMOI, TSMO, MPO v době 0-24 h, cyklisté, taxi v době 0-24 h, dopravní obsluha pouze v době 18-10 h, potraviny pouze v době 12-14 h, v některých místech i vozidla DPMO, svatby v době 0-24 h. Dopravní značka s dodatkovou tabulkou pro režim pěší zóny Horního náměstí se nachází ve směru z Dolního náměstí na Horní náměstí na začátku spojnice. Hranice pěší zóny Horního náměstí se nachází za ulicí Panská směrem k Hornímu náměstí na začátku spojnice, jak vyplývá z předloženého nákresu parkování na Dolním náměstí. Z nákresu parkování Dolní náměstí se podává, že v oblasti Dolního náměstí jsou vyhrazena parkovací místa, a to pro určité subjekty a dále veřejná zpoplatněná parkovací místa, přičemž tato místa jsou vždy označena příslušnou svislou dopravní značkou s dodatkovou tabulkou.
11. Dále k důkazu krajský soud provedl fotografie pořízené z portálu google předložené žalobkyní u jednání dne 20. 3. 2018, ze kterých soud zjistil, že první fotografie zachycuje prostor před budovou Dolní náměstí 19, Olomouc a je z ní patrné, že v uvedeném prostoru jsou vyhrazena parkovací místa (označená svislými dopravními značkami P RESERVÉ a dodatkovými tabulkami), přičemž vymezení parkovacích míst je patrné též na pozemní komunikaci (odlišné pruhy v dlažbě) s tím, že na fotografii je umístěna přenosná

dopravní značka – zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou označující směr, kterým tento zákaz platí a je zřejmé, že zákaz pokrývá část vyhrazených parkovacích míst.

12. Na druhé fotografii je zachycen prostor před budovou Dolní náměstí 15, Olomouc a je z ní opět patrné, že v uvedeném prostoru jsou vyhrazená parkovací místa (označená svislými dopravními značkami P RESERVÉ, popř. P se značkou vozidla a dodatkovými tabulkami), přičemž vymezení parkovacích míst je patrné též na pozemní komunikaci (odlišné pruhy v dlažbě) s tím, že na fotografii je umístěna přenosná dopravní značka – zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou označující směr, kterým tento zákaz platí a je zřejmé, že zákaz pokrývá část vyhrazených parkovacích míst. Z fotografie je dále patrný pohled z Dolního náměstí na Horní náměstí se zachycením rohové budovy na rohu ulice Panská a Dolní náměstí, kolem které vede spojnice na Horní náměstí, přičemž je patrné umístění svislé dopravní značky – pěší zóna s dopravní značkou jednosměrka s dodatkovými tabulemi. Uvedený pohled je pak neopakovatelným pohledem z Dolního náměstí na Horní náměstí, typickým pro Olomouc a zcela obecně místně známým.

E. Posouzení věci krajským soudem

13. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
14. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
15. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
16. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
17. Podle § 39 odst. 2 zákona o silničním provozu pěší zóna je oblast, jejíž začátek je označen dopravní značkou "Pěší zóna" a konec je označen dopravní značkou "Konec pěší zóny".
18. Podle § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu do pěší zóny je povolen vjezd jen vozidlům vyznačeným ve spodní části dopravní značky podle odstavce 2.
19. Podle § 39 odst. 5 věta poslední zákona o silničním provozu stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.
20. Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání

účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

21. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku

22. Předně považuje krajský soud za vhodné uvést, že správní delikt provozovatele vozidla upravený v § 125f zákona o silničním provozu je deliktem subsidiárním, neboť teprve v případě, že nelze zjistit řidiče vozidla, který spáchal přestupek na úseku silničního provozu, činí uvedený zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla se může své odpovědnosti zbavit jen z důvodů uvedených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015 – 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) uzavřel, že: „pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
24. V posuzované věci správní orgán po oznámení podezření ze spáchání přestupku neměl k dispozici údaje o řidiči předmětného vozidla v den 1. 11. 2015, když řidiče nezjistila ani hlídka Městské policie Olomouc a ani Z. S. (osoba vozidlo vyzvedávající) osobu řidiče vozidla v uvedený den nesdělil s tím, že ji nezná a vyloučil, že by předmětné vozidlo v uvedený den řídil sám. Tedy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku nebyla totožnost řidiče známa a nebyla ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení. Za dané situace správní orgán zcela v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vydal výzvu k zaplacení určené částky s poučením o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 10. 12. 2015, kde označil totožnost řidiče vozidla v uvedený den, a to uvedením jména, příjmení, data narození a bydliště. Správní orgán poté vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, avšak žalobcem označený řidič se k podání vysvětlení bez jakéhokoli důvodu nedostavil, to vše za situace, kdy mu byla výzva k podání vysvětlení doručena do jím užívané datové schránky, a to dne 31. 1. 2016. Není důvodu, dle závěru krajského soudu, aby správní orgán opětovně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení za situace, kdy označený řidič je nekontaktní a na výzvu správního orgánu neodpovídá (a to ani např. omluvou apod.). Z úřední činnosti správních orgánů a správních soudů je pak známo, že žalobce je subjekt, nabízející různá pojištění proti pokutám a je znám z řady věcí týkajících se přestupků na úseku dopravy, v nichž vystupuje jako zmocněnec přestupců uplatňujících řadu obstrukčních procesních strategií. Tato procesní strategie v podobě označení údajného řidiče, který měl spáchat protiprávní jednání, který je pro správní orgány nekontaktní či nedostupný, případně označení osoby, která v mezidobí zemřela, je „profesionálními zmocněnci v oblasti dopravních přestupků“

často využívána (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 As 101/2015-29, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „... nelze souhlasit s tím, aby v minulosti často přestupci používané účelové výmluvy na osobu blízkou, které vedly k přijetí právní úpravy zakotvující odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, byly nahrazeny jinými účelovými výmluvami na osobu jinou, jejíž identifikační údaje jsou sice správnímu orgánu sděleny, avšak z různých důvodů (oznamovateli nepochybně známých) jsou pro správní orgán nevyužitelné, neboť tato osoba je nedostupná.“). Ostatně osoba označeného řidiče není krajskému soudu neznámá, když tento je opakovaně označován jako řidič různých vozidel a krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že takto označený řidič nereaguje na výzvy správních orgánů k podání vysvětlení (např. sp. zn. 65 A 50/2016).

25. Nedůvodnou shledává krajský soud argumentaci žalobkyně, že správní orgán mohl předvolat k podání vysvětlení žalobkyni, neboť žalobkyně označila osobu, která dle jeho vyjádření v předmětný den řídila vozidlo, avšak správnímu orgánu se nepodařilo zjistit takové okolnosti, pro které by mohl zahájit řízení o přestupku. Na uvedeném by ničeho nezměnilo ani vysvětlení žalobkyně, když lze předpokládat, že tato by pouze zopakovala to, že auto v předmětný den užíval označený řidič. To však samo o sobě nepostačuje k závěru, že takto označený řidič vozidlo skutečně řídil i v době, kdy bylo zaparkováno v místě tomu zakázaném. Ani žalobkyni v žalobě tvrzená smlouva o půjčce by takovou skutečnost prokázat nemohla (již z toho důvodu, že musela nutně být vyhotovena před tím, než označený řidič měl vozidlo užívat). Ostatně ani žalobkyni v žalobě uváděný svědek Z. S. by takovou skutečnost potvrdit nemohl, neboť ze zápisu o podání vysvětlení podepsaným uvedeným svědkem se podává, že netušil, kdo vůz zaparkoval. V tomto ohledu jsou úvahy žalobkyně o tom, že Z. S. musel vědět o totožnosti řidiče vozidla, resp. že je on sám nejpravděpodobnějším řidičem vozidla, zcela účelově uvedené.
26. Navíc správní orgán není v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče povinen předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.
27. Za situace, kdy neexistuje žádný důkaz o tom, kdo skutečně předmětné vozidlo dne 1. 11. 2015 parkoval na Dolním náměstí v Olomouci, zasahující hlídka Městské policie Olomouc o totožnosti osoby řidiče neměla též žádného poznatku a žalobkyni označený řidič byl vůči správnímu orgánu nekontaktní a s přihlédnutím k obstrukčním taktikám hojně žalobkyni užívaným, dospěl krajský soud k závěru, že zjišťování správního orgánu stran pachatele přestupku bylo v posuzované věci zcela dostatečné a uvedenou námitku žalobkyně tak shledává krajský soud za nedůvodnou.

K námitce nenařízení ústního jednání

28. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu je doposud jednotná v tom, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. např. rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, č. 852/2006 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, oba uveřejněné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40 pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že pro naplnění požadavků kladených na smluvní státy čl. 6 Úmluvy postačuje, když je ústní jednání provedeno (resp. umožněno) ve fázi soudního přezkumu. Je to především nezávislý a nestranný soud, u něhož je nutné, aby měl obviněný možnost jej bezprostředně seznámit se svou kauzou a prezentovat před ním osobně svou obranu. K závěru, že záruky podle čl. 6 Úmluvy se vztahují primárně na fázi soudního přezkumu správních rozhodnutí, dospěl již dříve Ústavní soud [nález sp. zn. Pl. ÚS 28/98 ze dne 23. 11. 1999 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb.)]. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. V řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o něž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k těmto závěrům se Nejvyšší správní soud opakovaně přihlásil - srov. rozsudky ze dne 16. března 2016, č. j. 1 As 277/2015 - 33 a č. j. 1 As 166/2015 - 29, dále ze dne 29. března 2016, č. j. 1 As 7/2016 - 30, ze dne 6. dubna 2016, č. j. 3 As 260/2015 - 58 a ze dne 7. dubna 2016, č. j. 5 As 122/2015 - 18).
29. V posuzované věci správní orgán vyrozuměním ze dne 10. 3. 2016 vyrozuměl žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a nahlížet do spisu, přičemž k tomuto úkonu stanovil datum 31. 3. 2016. Žalobkyně se však v uvedenou dobu ke správnímu orgánu bez jakéhokoli vysvětlení či žádosti o stanovení jiného termínu nedostavila. Správní orgán tak dne 31. 3. 2016 vyhotovil protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, v rámci kterého uvedl veškeré důkazy provedené mimo ústní jednání, na základě kterých následně rozhodl.
30. Správní orgán dne 31. 3. 2016 provedl dokazování listinami uvedenými ve výše označeném protokolu, a to mimo jednání (§ 51 odst. 2 s. ř.). Lze přisvědčit žalobkyni, že správní orgán nevyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo jednání, avšak v posuzované věci nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně se mohla s veškerými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy správního orgánu ze dne 10. 3. 2016, čehož však nevyužila. Současně v rámci řízení před správním orgánem ničeho neuváděla na svoji obranu, žádné důkazy neoznačila a byla zcela nečinná. Neučinila tak ani po dni 31. 3. 2016, přičemž rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno až dne 29. 4. 2016 a žalobkyně tak měla dostatek času se s obsahem spisu seznámit a případně vznést námitky. Vzhledem k formě shromážděných důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán s důkazy bezprostředně seznámil. Uvedená procesní vada tak nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, to vše za situace, kdy žalobkyně ani v rámci odvolání neuvedla, v čem konkrétně správním orgánem zvolený procesní postup mohl mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí a konkrétní tvrzení neobsahovala ani samotná žaloba a ve věci bylo krajským soudem nařízeno jednání. Krajskému soudu je znám závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015 - 30, avšak s ohledem na výše uvedenou jinou judikaturu Nejvyššího správního soudu při

zohlednění konkrétní věci má zato, že i přes závěry v tomto rozsudku uvedené, nebylo nenařizení ústního jednání v posuzované věci (či nevyrozumění žalobkyně o provedení dokazování mimo jednání) takovou procesní vadou, která by vedla k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu.

31. Na základě výše uvedeného tak krajský soud námitku důvodnou neshledává.

K námitce nedostatečného vymezení místa spáchání skutku

32. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS či rozsudek téhož soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 – 46).
33. Ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí být správní delikt specifikován tak, by sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladu rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42).
34. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).

35. V rozsudcích ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nároky na vymezení místa spáchání deliktu nelze paušalizovat, neboť každý skutek je individuální a vyznačuje se rozličnými skutkovými okolnostmi. Podstatné je, aby bylo místo spáchání skutku vymezeno takovým způsobem, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným jednáním. Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je přitom nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. S tím také souvisí požadavek na bližší specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k zajištění, aby obviněný věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné.
36. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 – 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*Tak například pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaku přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Tak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.“*
37. V posuzované věci správní orgán posuzoval stání vozidla v pěší zóně, kde je obecně vjezd povolen jen vozidlům vyznačeným ve spodní části dopravní značky označující začátek pěší zóny (§ 39 odst. 4 zákona o silničním provozu). Parkovat pak lze uvnitř pěší zóny jen na místech označených jako parkoviště (§ 39 odst. 5 zákona o silničním provozu). Z uvedeného tak vyplývá, že parkování v pěší zóně mimo místa označená jako parkoviště je porušením zákona o silničním provozu.
38. Správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí žalovaný potvrdil, místo spáchání přestupku v rozhodnutí vymezil takto: ...“dne 1. 11. 2015 v době od 21:45 hod. do 22:40 hod. v Olomouci na Dolním náměstí neznámý řidič v rozporu s ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu neoprávněně zastavil a stál s motorovým vozidlem tovární značky VW Passat RZ X mimo vyznačené parkoviště v úseku platného svislého značení IP 27a – Pěší zóna s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, MPO 0-24h, cyklisté, TAXI, svatby 0-24h, dopravní obsluha 18-10h, potraviny 12-14h.“

39. Ve výroku je tedy podrobně popsáno dodržování jaké povinnosti, jež vykazuje znaky přestupku, žalobkyně jako provozovatelka vozidla nezajistila, a to takovým způsobem, že tento skutek není zaměnitelný s jiným. Konkrétně je uvedeno místo (v Olomouci na Dolním náměstí), čas (od 21:45 hod. do 22:40 hod.), způsob spáchání (řidič v rozporu s ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu neoprávněně zastavil a stál s motorovým vozidlemmimo vyznačené parkoviště v úseku platného svislého značení IP 27a – Pěší zóna s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, MPO 0-24h, cyklisté, TAXI, svatby 0-24h, dopravní obsluha 18-10h, potraviny 12-14h.) a popis konkrétní dopravní značky, která vymezuje pěší zónu. Je také konkrétně uvedeno, která zákonná ustanovení stěžovatel porušil coby provozovatel vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu).
40. Z provedeného dokazování vyplývá, že v místě Dolního náměstí v Olomouci se nacházejí místa určená k parkování vozidel uvnitř pěší zóny, která svým rozsahem pokrývá oblast celého Dolního náměstí (s tím, že část Dolního náměstí od ulice Panská směrem k Hornímu náměstí spadá do pěší zóny Horního náměstí /spojnice/ a tedy celý prostor Dolního a Horního náměstí v Olomouci je pěší zónou). Ze správního spisu se pak nepodává, že by v místě stání předmětného vozidla bylo vyznačené parkoviště, tedy území, kde by mohlo vozidlo parkovat. Jelikož je celé území Dolního náměstí pěší zónou (se dvěma režimy), pak obecně platí, že parkovat lze uvnitř pěší zóny jen na místech označených jako parkoviště. Vymezením místa spáchání skutku tak, že se stal v Olomouci na Dolním náměstí tím, že řidič zastavil a stál mimo vyznačené parkoviště v pěší zóně, je místo spáchání skutku dostatečně vymezeno tak, aby nedošlo k jeho záměně. Z uvedeného vymezení skutku je zcela zřejmé, že žalobkyně stála s vozidlem v pěší zóně v prostoru Dolního náměstí mimo označené parkoviště, tedy tam, kde to zákon neumožňuje. Takovéto vymezení místa spáchání deliktu je dle závěru krajského soudu zcela dostatečné, a to s přihlédnutím i k tomu, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se tak stalo vedle cukrárny Madlen (tedy byť v odůvodnění, přesto dále upřesnil místo spáchání deliktu). I bez tohoto upřesnění je však místo spáchání skutku v samotném výroku rozhodnutí vymezeno zcela dostatečně. Nelze též odhlédnout od toho, že žalobkyně ani v správním řízení, ani v žalobě nezpochybnila skutečnost, že vozidlo bylo zaparkované v prostoru dopravní značkou označené pěší zóny a ani netvrdila, že by vozidlo bylo zaparkováno v místě označeném jako parkoviště. Platí-li pro oblast celého Dolního náměstí úprava parkování pro pěší zónu, pak lze akceptovat vymezení místa spáchání správního deliktu vymezením názvu náměstí a obce s dodatkem mimo vyznačené parkoviště. To ostatně vychází i z místní znalosti poměrů v době rozhodování.
41. Za zcela spekulativní považuje krajský soud úvahu žalobkyně o tom, že vozidlo mohlo být zaparkováno mimo pozemní komunikaci, neboť ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výslovně uvedeno, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Je tak evidentní, že vozidlo muselo stát na pozemní komunikaci.
42. Krajskému soudu jsou známy závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu, které žalobkyně uvedla v žalobě, nicméně má zato, že tato rozhodnutí nejsou v rozporu s výše uvedenými závěry krajského soudu, neboť nelze odhlédnout od skutkových okolností, za kterých byla vydána, které jsou odlišné od skutkových okolností nyní projednávané věci. Dle krajského soudu tak žalobkyní uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc s ohledem na její specifickou povahu nedopadají.

43. Předložila-li žalobkyně u jednání krajského soudu fotografie zachycující část prostoru Dolního náměstí, pak z těchto fotografií nevyplývá nic, co by mělo řádnost vymezení místa spáchání deliktu snižovat, když naopak se z těchto fotografií podává, že v prostoru Dolního náměstí jsou vymezena parkovací místa (tedy místa označená jako parkovací, kde je povoleno stát, jak předpokládá i zákon) a přítomnost přenosné (tedy dočasně umístěné) dopravní značky zákaz zastavení svědčí o tom, že v daném čase (pořízení fotografií) na části území platila dočasná úprava zákazu stání na vyznačeném parkovišti, tedy úprava, která na daném území, které pokrývala, zcela zakazovala být jen zastavení. Jednalo se však o dočasnou úpravu provozu na pozemní komunikaci, tedy o výjimku z pravidla. Ostatně žalobkyně ani netvrdila, že by v době, kdy stála vozidlem na Dolním náměstí zde byla platná nějaká výjimka z obecného pravidla provozu v pěší zóně. Z fotografie zachycující prostor před stavbou Dolní náměstí 15, Olomouc je navíc patrné, že dopravní značka pěší zóna byla před spojnici mezi Dolním a Horním náměstím umístěna. Pokud se pak týká námítky do vymezení doby, kdy může dopravní obsluha vjíždět do pěší zóny na Dolním náměstí, ani zde krajský soud nevidí pochybení správních orgánů při vymezení místa spáchání přestupku, když z provedeného dokazování je patrné, že Dolní náměstí v Olomouci spadá do dvou režimů pěší zóny (režim Horního náměstí a režim Dolního náměstí), přičemž vozidlo žalobkyně stálo sice na Dolním náměstí (v prostoru spojnice mezi těmito náměstími), avšak tato spojnice spadá do režimu pěší zóny Horního náměstí, kde má dopravní obsluha povolen vjezd pouze od 18 do 10 hodin. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015 – 42 nepovažuje krajský soud za přílehlavý, neboť nelze dovodit, že by skutková situace v tam posuzované věci byla identická s nyní posuzovanou věcí (z výroku správního orgánu I. stupně nešlo dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nešlo posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno, a to za situace různých režimů parkování /zpoplatněné, nezpoplatněné/ na jedné ulici). V nyní posuzované věci však jde o nepovolené stání v pěší zóně, tedy v prostoru, kde je obecně parkování zakázáno vyjma vyznačená parkoviště. Pokud tedy správní orgán uvedl, že žalobkyně stála v pěší zóně na Dolním náměstí (která pokrývá celý prostor Dolního náměstí), pak uvedením, že žalobkyně stála v tomto prostoru mimo vyhrazené parkoviště je zcela jednoznačné, jaký skutek se stal a tento skutek není zaměnitelný (ve spojení s datem jeho spáchání) se skutkem jiným, i když není přesně uvedeno např. před jakým domem vozidlo žalobkyně stálo. Žalobkyni totiž není znemožněna obrana proti takovému rozhodnutí, neboť může tvrdit a prokázat, že vozidlo stálo na vyznačeném parkovišti. To však žalobkyně ve správním ani soudním řízení neučinila.
44. Rovněž tuto námitku žalobkyně krajský soud důvodnou neshledává.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

45. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla spáchal přestupek, když tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu a nemůže tak být považován za důkazní prostředek.
46. V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, Nejvyšší správní soud konstatoval, že v situaci, kdy „*již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil*“ a žalobci se nepodaří „*účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů*“, nemůže být v řízení před správními soudy úspěšný.

47. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. ledna 2015, č. j. 6 As 229/2014 – 82, bylo správné, že krajský soud „*při věcném hodnocení vznesené námitky zohlednil mimo jiné i fakt, že byla uplatněna poprvé až v žalobě. Věrohodnost tvrzení stěžovatele i jím předložených důkazů to nepochybně dosti snižuje, obzvlášť s ohledem na to, že svou procesní pasivitu v tomto směru nijak nevysvětlil.*“ Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71 uznal, že „*pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.*“
48. Žalobkyně ve správním řízení nepochybovala, že na uvedeném místě předmětné vozidlo parkovalo (stálo), ani že toto místo patřilo do působnosti dopravní značky IP 27a. V průběhu celého správního řízení žalobkyně namítala pouze to, že nebylo nařízeno ústní jednání a že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, neboť správní orgán měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která byla správním orgánům známa. Ostatní námitky vznesla žalobkyně až v žalobě.
49. Se žalobkyní nelze souhlasit, že neexistovaly důkazy pro její odsouzení za správní delikt provozovatele vozidla. Žalobkyně se mylí, pokud uvádí, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu (ze správního spisu se podává, že byly vyhotoveny dva) a že pořízené fotografie jsou neprůkazné. Úřední záznamy, které byly v této věci pořízeny, byly doplněny fotografiemi z místa spáchání přestupku, situační mapkou a oznámením o podezření ze spáchání přestupku, které je podepsáno osobou (Z. S.), která si vozidlo vyzvedla a kde je též skutek dostatečně popsán. Samostatně sice úřední záznam nemůže jako důkaz spáchání přestupku obstát, avšak ve spojení s těmito listinami představuje bez pochybností dostatečný důkazní materiál pro uznání žalobkyně vinnou ze spáchání daného správního deliktu. Je tak evidentní, že předmětné vozidlo, které je zachyceno na fotografiích stálo v pěší zóně (jak se podává ze situační mapky), a to v prostoru Dolního náměstí v Olomouci. Lze přisvědčit žalobkyni, že z pořízených fotografií se sice nepodává, že by na nich byla zachycena příslušná dopravní značka IP 27a – Pěší zóna, avšak uvedený nedostatek byl odstraněn krajským soudem u jednání, kdy byla k důkazu provedena zpráva Magistrátu města Olomouce ohledně dopravní situace v prostoru Dolního a Horního náměstí, ze které vyplývá, že celý prostor těchto náměstí pokrývá pěší zóna, tedy v celém prostoru platí úprava daná § 39 zákona o silničním provozu, a to včetně vjíždění a parkování v pěší zóně s tím, že ze sdělení rovněž vyplývá přesné umístění jednotlivých dopravních značek pro začátek pěší zóny a její ukončení, tak jako obsah dodatkových tabulek pod těmito značkami, které platily pro jednotlivé režimy pěší zóny. Skutečnost, že předmětné vozidlo provozované žalobkyní stálo na Dolním náměstí pak nebyla žalobkyní jakkoliv zpochybněna a vyplývá i z předložené situační mapky. Z předložených fotografií se dále podává, že v prostoru stání předmětného vozidla se nenachází žádná značka pro povolené parkování. Ostatně ani není zřejmé vymezení parkovacích míst na dlažbě, jak bývá obvyklé a žalobkyně ani netvrdila, že by na místě povoleného (vyznačeného) parkování stála (pouze obecně uvedla, že v prostoru Dolního náměstí jsou různé možnosti parkování).
50. Odkaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 96/2008 není přílehlavý, neboť v oné věci byl řidič shledán vinným z přestupku jen na základě úředního záznamu, žádné další podklady jeho protiprávní jednání nedokládaly (ač

zasahující policisty bylo možno vyslechnout). V nynější věci však správní orgány vycházely i z dalších důkazů. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na skutečnost, že samotný úřední záznam, který je doplněn fotografiemi, má svou důkazní hodnotu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, uveřejněný na www.nssoud.cz). Rovněž odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové nepovažuje krajský soud pro posuzovanou věc za přílehlavý, když v nyní posuzované věci nebyla žalobkyně uznána vinnou spácháním jiného správního deliktu pouze na základě fotografií, ale na základě souboru listinných důkazů (úřední záznamy, fotografie, situační mapka, oznámení o podezření ze spáchání přestupku). Nelze pak přehlédnout i tu skutečnost, že soubor důkazů byl následně doplněn též v rámci soudního řízení u jednání, a to o sdělení Statutárního města Olomouc ze dne 22. 2. 2018 vč. zobrazení pěší zóny v centru města Olomouc a fotografie předložené žalobkyní.

51. Ani ostatní dokumenty (karta vozidla, výpis z karty řidiče, odložení přestupkové věci, příkaz stěžovateli, jeho odpor, vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a protokol o seznámení s podklady) nevyvolávají žádnou pochybnost ohledně zjištěného skutkového stavu.
52. Úvahu žalobkyně, že skutečnost, že žalobkyně stála mimo vyhrazené parkoviště, jak je uvedeno v rozhodnutí, ještě neznamená, že se dopustila tohoto deliktu, považuje krajský soud za nepodloženou, neboť lze-li v pěší zóně stát jen na místech označených jako parkoviště, pak stojí-li vozidlo mimo místo označené jako parkoviště, stojí v rozporu s tímto příkazem. V posuzované věci pak nebylo žalobkyní tvrzeno, že v místě, kde stálo jí provozované vozidlo, bylo označené místo jako parkoviště, z provedených důkazů tato skutečnost pak rovněž nevyplývá. Navíc z fotografií je patrné, že vozidlo stálo na pozemní komunikaci (nikoliv na chodníku), kdy je jasně vidět rozlišení chodníku a pozemní komunikace.
53. Z výše uvedeného vyplývá, že uvedené námitky žalobkyně, nově sdělené až v žalobě, nijak důkazně podložené, nemohou zakládat pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění učiněných správními orgány. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalobkyně ve správním řízení pouze vznesla námitky do nenařizení ústního jednání a námitky do nesplnění předpokladů pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (s tvrzením, že označila konkrétního řidiče). Jiné námitky ve správním řízení nevznesla.
54. Ani tuto námitku krajský soud za důvodnou neshledává.

K námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla

55. Krajský soud si je vědom, že v současné době je u Ústavního soudu podán návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16), avšak i přes uvedené je toho závěru, že uvedené ustanovení je s Ústavou a Ústavním pořádkem souladné.
56. V rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Shrnuto a podtrženo, vezmeme-li v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání

[§ 125f odst. 1 písm. a)], za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)], kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5], - a dokonce kdy - nad rámec nutného - podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu - usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“ Důvody vedoucí k tomuto závěru Nejvyšší soud rozvedl v bodech 22 a 23 uvedeného rozsudku.

57. Krajský soud nemá důvodu se od těchto závěrů jakkoliv odchylovat a s nimi plně souhlasí. Nelze totiž odhlédnout i od skutečnosti, že důvodem pro přijetí právní úpravy zakotvující odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu bylo zcela přestupci nepřiměřené zneužívání účelové výmluvy na osobu blízkou a tedy veřejný zájem na takové úpravě přesahuje možné negativní důsledky v právní sféře provozovatele vozidla.
58. Ani poslední námitku žalobkyně tak krajský soud důvodnou neshledává a nevidí žádného důvodu k přerušení řízení.

Závěr

59. S ohledem na výše uvedené, kdy krajský soud neshledal důvodnou ani jednu žalobní námitku žalobkyně, zamítl krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

F. Náklady řízení

60. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení u jednání dne 20. 3. 2018 vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu